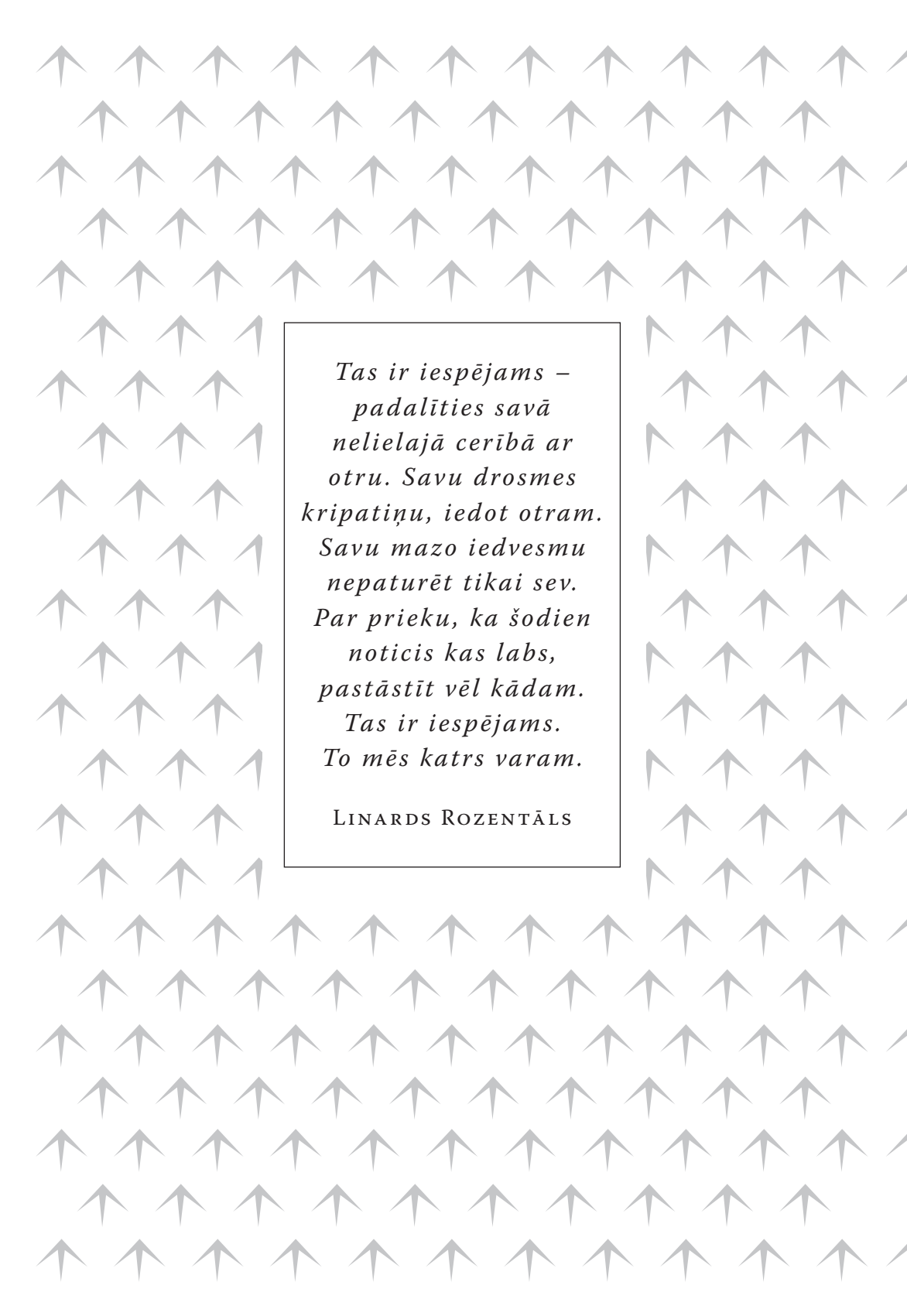

LINARDS
ROZENTĀLS

SPĒKS
JAUNAI
DIENAI

*Mazi spēka impulsi, kas
palīdz nodzīvot
šo dienu*

*Tas ir iespējams –
padalīties savā
nelielajā cerībā ar
otru. Savu drosmes
kripatiņu, iedot otram.
Savu mazo iedvesmu
nepaturēt tikai sev.
Par prieku, ka šodien
noticis kas labs,
pastāstīt vēl kādam.
Tas ir iespējams.
To mēs katrs varam.*

LINARDS ROZENTĀLS

LINARDS
ROZENTĀLS

SPĒKS
JAUNAI
DIENAI

*Mazi spēka impulsi, kas
palīdz nodzīvot
šo dienu*

821.174-97

Ro 957

Grāmatas dizaina un vāka dizaina autors *Aigars Truhins*

Linards Rozentāls
SPĒKS JAUNAI DIENAI

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Meldra Āboliņa*

Redaktore *Elina Vendija Ribena*

Korektore *Evija Stikute*

Mākslinieciskais redaktors *Aigars Truhins*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra iela 6, Rīga, LV-1010.

R-574.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Linards Rozentāls, 2023

© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-441-4

SATURS

Ievads.....	7
Saules stars.....	9
Neiespējami vai iespējami?	10
Purva taka	12
Perspektīva.....	14
Sapņu ķērājs.....	17
Ticība	19
Viena Adventa nakts	21
Četrdesmit dienās līdz Ziemsvētkiem	23
Arlabunakti gaismas.....	26
Ciparnīca.....	29
Divpadsmit mēneši.....	32
Spēks jaunai dienai	36
Apskaidrība.....	38
Durvis	40
Gavēnis	42
Stikls.....	45
Torņakalna baznīcas zvans	48
Augšāmcelšanās	50
Aicinājums	52
Metiet tīklus otrā pusē!.....	55
Iziešana	57
Krāsa	59

Kāpēc?.....	61
Bezdzibenis.....	63
Nepabeigtība	65
Laivu kapsēta.....	67
Rūsa un taureņi	69
Dievmāte nātrēs.....	72
Priecājieties!.....	74
Timotejs.....	76
Marta	78
Svētdienas rīts	81
Puika, kurmis, lapsa un zirgs.....	83
Dāsnuma svētki.....	84
Ja es ticu.....	86
Stikla lauskas	88
Vai tas ir taisnīgi?.....	90
Vairāk nekā viss.....	92
Sacikstes	94
Starp Mazirbi un Košragu.....	96
Suns.....	99
Ziemsvētku piramīda.....	102
Dzintara gabaliņš un torpēda.....	105
Lūgšana. 24.02.2022.....	108
Jēga	110

Četrdesmit pieci mazi stāstiņi, kurus sastapsiet šajā grāmatā, sākotnēji bija domāti kā nelieli iedvesmojoši pieredzes stāsti Bērnu slimnīcas Hematoonkoloģijas nodaļas vecāku atbalstam kovidlaikā. Tāpēc tajos atspoguļojas ilgstoši slimojošu bērnu vecāku pieredzes, iekšējā pasaule, ilgas un bažas. Tos rakstot, centos iejusties, iekāpt kaut ar vienu kājas pirkstiņu šo vecāku dzīves korpēs. Vienlaikus šie stāstiņi bija aizraujošs ceļojums neparastā pasaulē, kurā piepeši jebkura lieta vai notikums – parasts soliņš jūras krastā, laivu kapsēta Mazirbē vai ceļš cauri Dunikas purvam, kāda interesanta grāmata vai Torņakalna baznīcas zvana skaņas – vairs nebija *tikai* tas, ko saskata acs vai sadzird auss. Viss var būt pilnīgi citādi, un visam, pilnīgi visam, ir kāda vēl mums neredzama puse – tāds bija mans kredo, šos stāstiņus radot.

“Spēks jaunai dienai” – par šī virsraksta izvēli esmu pateicīgs Bērnu slimnīcas kolēģiem, no garumgara virsrakstu saraksta tieši viņi izvēlējās šo. Un tā tas palika. Katrai dienai nepieciešams savs spēks, lai to nodzīvotu. Un dažkārt spēks pats klēpī nekrīt. Ir jāiet to meklēt, ir jāiet to sasaukt, ir jāatver, kad tas klauvē pie tavas dzīves loga. Jāļauj šim spēkam iepūst dzīves burās. Jāļaujas nezināmajam, kurp šis vējš mūs nes.

Stāstiņi tapuši laikā no 2020. gada oktobra līdz 2022. gada aprīlim.

Rīgā,
2022. gada septembrī

SAULES STARS

Kļūst rudenīgi. Daba iet savu ceļu, lai arī kas ar mums un mums apkārt notiktu. Vēl nupat jutāmies kā vasarā. Bet naktis kļūst vēsākas. Rīti tumšāki. Lietavas biežākas. Un rodas sajūta, kas mudina ievīstīties, ietīties dziļāk sevī, tuvāk savai dvēselei, kas aicina nākt mājās. Un viena no manām šīs nedēļas atklāsmēm tik neparedzamos laikos kā šie, kad tik daudz kas var mainīties vienā dienā un mēs nezinām, vai varēsim, ko gribam, vai gribēsim to, ko varēsim, – daba paliek vienīgā, kas ir paredzama. Tā seko kādam iekšējam plānam, un nekas to nevar novirzīt no ceļa. Šajā mēnesī es priecāšos un pateikšos par visu, kas ir paredzams, kas notiek tā, kā plānots, kā nodomāts. Dabā un arī manā dzīvē.

Kāds nezināms dzejnieks raksta:

“Saule lec. Ņem šķēres. Pārgriez saules staru. Tad liec to mazā stikla trauciņā un cieši aizvāko. Kad sauli atkal mākoņi segs, tev rokās saules stars būs, ko modināt spēsi un pats saulei pamosties.”

Viss labais, kas šogad ir ienācies, izaudzis, nobriedis, nu tagad jāapzinās, jāaptver, jānosauc vārdā. Un sevī “jāiekonservē” – lai ir no kā izdzīvot ziemu līdz pat nākamajam pavasarim. Un ne jau par augļiem un dārzeņiem te stāsts. Bet par saules staru, par gaismu, cerību, spēku un ticību. Mums rokas ir pilnas ar saules stariem, sirdis – ar cerību. Kaut arī ir rudenīgi.

NEIESPĒJAMI VAI IESPĒJAMI?

Iespējams, daži no jums ir dzirdējuši stāstu par to, kā Jēzus ar piecām maizēm un divām zivīm paēdina piecus tūkstošus cilvēku. Šis stāsts ir atrodams Bībelē, kura vēstī tik neiespējamās lietas, ka ne viens vien stāsts izklausās kā pasaka. Bet es gribu ņemt šo stāstu nopietni. Un, ja tā padomā, tūkstošiem cilvēku nebūs paēduši ar piecām tostermaizes šķēlēm un divām žāvētām siļķēm. Pat man vienam ar to nepietiktu, ja es būtu ļoti izsalcis. Jo šis stāsts nav par maizēm un zivīm, bet par to, kas patiešām ir vajadzīgs, lai mēs izdzīvotu šo dienu, kad tas šķiet tikpat kā neiespējami. Lai mēs ne tikai šo dienu kaut kā izvilktu un nodzīvotu, bet gan izdzīvotu kā dienu, kurai tomēr ir kaut kāda jēga un nozīme.

Stāsts vēstī, ka Jēzus izsalkušajiem pieciem tūkstošiem cilvēku esot jautājis, kas jums pašiem ir? Vai tiešām jums nav nekā, pilnīgi nekā? Tad – pēc zināmas pauzes – priekšā esot iznācis kāds zēns un sacījis, ka tam ir piecas maizes un divas zivis. Bet daži teikuši – kas gan tas ir pieciem tūkstošiem cilvēku? Tad Jēzus tās devis cilvēkiem, tie padevuši tālāk, līdz visi bija paēduši tā, ka pāri palicis vēl divpadsmit grozu ar neapēstajiem maizes gabaliem.

Šis stāsts nav par pilniem vēderiem, bet par cerības pilnu sirdi.

Es to saprotu tā: visam lielajam pūlim cilvēku, kuri bija izsīkuši un dzīves noguruši, sanīkuši un spēku pazaudējuši,

tika jautāts, vai tiešām nevienam no viņiem nekā nav? Nevienam nav cerības, nevienam spēka, nevienam iedvesmas vai prieka? Uz brīdi iestājies klusums. Un izrādījies, ka pieciem cilvēkiem kaut kāda cerība ir, diviem ir nedaudz drosmes un vēl diviem – mazliet spēka, bet vēl pieciem – kripatiņa prieka. Un tomēr – vai ar to var pabarot piecus tūkstošus? Bet Jēzus teicis – labs ir. Dodiet man. Un izdalījis ļaudīm. Tad, kad kāds paņēma viena cerību, viņam radās sava. Kad kāds paņēma svešu drosmi, viņa paša drosmē pacēla galvu. Kad kāds paņēma vienu iedvesmu, dzima nākamā. Un no piecām cerībām un diviem priekiem, no piecām iedvesmām un divām drosmēm “vilnis” sācis velties uz priekšu. Kā izrādījās, viss vairojās, visā daloties. Un beigās visiem bija kāda cerība, spēks, drosmē un prieks. Un vēl pāri palika divpadsmit grozu – katram mēnesim savs – visam nākamajam gadam.

Bībele vēstī nevis par to, kas nav iespējams, bet par to, kas ir iespējams. Un tas ir iespējams – padalīties tajā nelielajā cerībā, kas ir man, ar citu. To drosmes kripatiņu, kas man, iedot otram. Nepaturēt savu mazo iedvesmu tikai sev. Un par prieku, ka šodien ir noticis kas labs, pastāstīt vēl kādam. Tas ir iespējams. To mēs katrs varam.

